

Izmă, mărar, chimen - varianta modernă

Luni, 12 noiembrie 2007

Gili Cârstea

Într-un editorial recent din Adventist Review, Roy Adams cheamă biserica mondială să transpire pentru lucruri mărunte („Sweat The Small Staff,” Adventist Review, 8 noiembrie 2007, ediția online).

Chemarea este potrivită cu strategia actuală a bisericii, orientată spre clădirea unei lumi mai bune. Dacă nu transpirăm pentru lucrurile mari, cu adevărat importante în marea controversă, cel puțin să transpirăm pentru cele mărunte.

Fratele Adams spune că el selectează reziduurile menajere, având grijă să nu amestece în gunoi sticla și plasticul. Când se spală pe dinți sau se bărbierește, nu mai lasă apa să curgă permanent la robinet. La serviciu utilizează partea nefolosită a colilor de scris. La volan oprește motorul dacă staționează mai mult de 60 de secunde, chiar în anotimpul rece. La calculator setează protecția ecranului la timpi extrem de scurți. Noaptea oprește încălzirea centrală, chiar în mijlocul iernii. În toaletele publice face efortul să folosească doar un singur prosop de hârtie pentru a-și usca mâinile, iar acasă cumpără prosoape de bucătărie perforate la mijloc, spre a folosi doar jumătate din el. Apoi adaugă:

„Acestea (plus un miriad de alte lucruri pe care le fac) sunt lucruri mărunte. Dar nu uit o idee exprimată în urmă cu secole de Emanuel Kant. Conceptul, cunoscut ca imperativul categoric, sugerează că trebuie să acționăm în așa fel încât, dacă fapta noastră ar fi imitată de toată populația planetei, această lume ar deveni un loc mai bun.”

De ce ne spune fratele Adams toate aceste lucruri? El explică de ce, la începutul articolului său:

„Puține lucruri mă surprind mai mult decât vehemența cu care unii dintre prietenii noștri adventiști se opun oricăror discuții despre protecția mediului. Eu găsesc acest lucru absolut uimitor. Unii gândesc că, deoarece credem în iminența adventului, asemenea lucruri lumești nu ar trebui să ne preocupe. Din contră, credințele noastre escatologice ar trebui să întărească sensibilitatea noastră ecologică. Orice adventist ar trebui să fie familiar cu vorbele amenințătoare din Apocalips 11:18, venind de la cei 24 de bătrâni din jurul tronului lui Dumnezeu: „Neamurile se mâniaseră, dar a venit mânia Ta; a venit vremea să judeci pe cei

morți, să răsplătești pe robii Tăi prooroci, pe sfinți... și să prăpădești pe cei ce prăpădesc pământul!”

Autorul spune că bătrânii aceștia vorbesc despre generația noastră, și că noi suntem „civilizația care produce pagube criminale bunului pământ al lui Dumnezeu. Și este posibil ca prin acțiunea, sau lipsa de acțiune, adventiștii să capete distincția de neînvidiat de a fi numărați printre cei care nimicesc pământul? Aceasta nu este o chestiune economică. Nu este politică. Este o chestiune morală – mai mult, este una spirituală.”

Da, este una spirituală, doar că o altfel de spiritualitate. O nouă spiritualitate, care fascinează segmentul liberal din adventism.

Puteți răscoli internetul la infinit, nu veți găsi o publicație a profesorilor sau pastorilor din ultimele generații care să amintească, măcar în treacăt, distinctivele adventiste. Pasiunea lor este noul interes pentru ecosistem, lupta pentru pace și bună înțelegere între popoare, națiuni, religii, implicarea în cauze sociale și amestecul tot mai frecvent în politică. Totul pentru binele global, pentru ridicarea unei lumi mai bune.

Credințele spiritualiste ancestrale sunt acoperite cu o haină științifică modernă, iar creștinii se raliază orbește sub stindarde cât se poate de păgâne. Febra modernă produsă de noul interes pentru mediu este fața contemporană a vechii spiritualități păgâne care a prins atât de bine chiar în poporul lui Dumnezeu din antichitate. Închinarea la Gaia a fost resuscitată și așezată într-un context științific modern, iar drapelul acestei noi spiritualități este purtat de Al Gore, susținut atât de savanții new age cât și de nume răsunătoare din creștinism, precum Rick Warren sau Brian McLaren.

Gaia este Zeița Pământ, cea care ne întreține și ne protejează, Mama-Pământ care ne-a născut și prin mila căreia existăm. Proponenții noului păgânism spun că civilizația modernă produce pagube criminale planetei, pagube care pun în pericol chiar supraviețuirea rasei umane. Ei cheamă omenirea înapoi la respect pentru Gaia, iar măsurile imediate sunt cele descrise de fratele Adams în lista lui de priorități „mărunte” pentru care transpiră. Ei spun că resursele sunt limitate, iar stilul de viață occidental accelerează diminuarea lor.

Aceasta era exact credința profeților lui Baal din vremea lui Ilie, credință împrumutată din spiritualitatea popoarelor păgâne din jur. Gaia, Mama-Planetă era susținătoarea vieții, de la ea veneau hrana și protecția, darul vieții prin reproducere, lucru care asigura continuitatea vieții pe pământ. Pentru aceasta oamenii onorau pe Astarteea și ridicau „stâlpul” fertilității în cinstea ei.

„Toate binecuvântările cerului – râurile, izvoarele de apă, roua blândă, ploaia care răcorește pământul și produce recolte abundente – erau atribuite lui Baal și Astarteei, în locul Dătătorului oricărui dar desăvârșit” (PK 115).

Idolatria veche capătă veșminte moderne astăzi. Nu se mai vorbește de Baal și Astarteea, ci de Gaia, Mama-Pământ care este sufocată de poluare și tratamente abuzive din partea civilizației industriale. Stilul de viață modern produce „pagube criminale” planetei,

așa cum spune și fratele Adams. Soluția lor, deși nedeclarată deschis, ar fi o întoarcere în feudalism, la stilul de viață minimalist, când societatea era condusă de biserică.

Acești oameni sunt de înțeles, și nu pot să îi condamnm. Ei nu știu nimic despre soluția simplă a lui Dumnezeu de a reface planeta la starea ei dinainte de căderea lui Adam (deoarece noi nu le spunem nimic despre ea), și prin urmare caută orice soluție pentru supraviețuire. Gaia fiind fundamentul vieții, ei sunt îngroziți de efectele pe care le are modul de viață modern asupra planetei, și se văd obligați să transforme respectul pentru mama-natură într-o religie. O religie a faptelor, evident, deoarece relația cu Gaia prin credință s-a dovedit falimentară.

Închinătorii moderni au început să practice exact ceea ce Roy Adams numește „transpirație pentru lucruri mărunte,” și propovăduiesc această evanghelie prin toate canalele mass-media. Iar marele evangelist, Al Gore, a primit premiul Nobel pentru efortul depus.

Dar ce caută aici oamenii de frunte ai adventismului? Ce speră ei să obțină chemând biserica la acest ritual modern al transpirației pentru lucrurile mărunte?

Noi numim așa ceva o variantă modernă a plătirii zecimii din izmă, mărar și chimen (Mat 23:23). Scrupulozitatea până la religie în lucruri mărunte, în timp ce soluțiile majore autentice sunt nu doar neglijate, ci respinse cu obstinație, nu face decât să ne înregimenteze în șuvoiul de păgânism ce cuprinde toate segmentele societății.

Să nu fim înțeles greșit. Modestia, economia, sobrietatea, sunt trăsături de apreciat, absolut necesare unui mod de viață decent. Ce contest aici este motivația acestei chemări de a „transpira pentru lucruri mărunte,” și anume repararea și întreținerea planetei spre a face din ea „un loc mai bun” pentru o civilizație care, în realitate, se află în război cu Dumnezeu Creator.

Ca să fac apel la argumentul fratelui Adams, „credițele noastre escatologice” spun că Planeta Pământ nu va putea fi reparată, ci va ajunge o ruină. Ea nu va fi transformată „într-un loc mai bun” chiar dacă toată populația globului ar începe să „transpire” pentru lucrurile mărunte de pe lista lui Roy Adams. Această campanie pentru protecția mediului este o sfidare la adresa soluției simple oferite de Dumnezeu. Și de aceea, acest efort global va naufragia lamentabil, transformând în ruine planeta și antrenând în acest dezastru miliarde de oameni care au „transpirat” pentru lucruri mărunte.

În timp ce fratele Adams se șterge la gură cu jumătate de șervețel, complexul militaro-industrial pregătește națiunile pentru marea încăierare finală, consumând în acest proces resurse monumentale și poluând planeta infinit mai mult decât cel mai decadent-ecologic mod de viață. Cursa înarmărilor, pe care o credeam încheiată după căderea cortinei de fier, a fost reluată cu și mai mare febrilitate, iar comerțul cu arme este cea mai profitabilă afacere. Eforturile reale ale națiunilor sunt concentrate spre distrugere, nu spre transformarea planetei „într-un loc mai bun.”

Când tu, căruia ți s-a încredințat cunoașterea viitorului și magistrala soluție a lui Dumnezeu pentru salvarea omenirii, spui bisericii și lumii că avem șanse să prelungim fericirea prezentă dacă mai reducem consumurile, nu faci decât să recunoști că, în realitate nu ai nimic de spus. Și atunci, de ce te mai uimești că lumea nu ne ia în serios?

De ce ne îndeamnă Adventist Review să transpirăm pentru „lucrurile mărunte,” în timp ce a amuțit complet față de marile probleme care privesc nu doar prezentul și viitorul planetei, ci chiar guvernarea divină și universul întreg? Cum au ajuns izma, măraru și chimenul să umbrească orizontul marilor evenimente din adevărata controversă care se desfășoară între Hristos și Satana?

Răspunsul se găsește într-o veche proorocie, pe care redactorii de la Review o ignoră, și împotriva căreia Roy Adams a tunat pe toate frecvențele. Iată cum sună funesta proorocie, adresată bărbaților noștri din poziții de răspundere care s-au așezat împotriva soliei 1888:

“Există unii care se laudă cu marea lor precauție în a primi 'lumină nouă,' cum o numesc ei. Dar ei sunt orbiți de vrăjmașul și nu pot discerne lucrările și căile Domnului. Lumină, lumină prețioasă vine din cer, iar ei se aliniază împotriva ei. Ce va urma? Ei vor accepta solii pe care nu le-a trimis Dumnezeu, devenind astfel și mai periculoși pentru cauza lui Dumnezeu, deoarece așează standarde false. Oameni care ar fi putut fi de mare ajutor dacă învățau de la Hristos și înaintau din lumină în lumină, au devenit piedici reale, mereu gata să pună la îndoială, risipind timp prețios fără să contribuie la ridicarea spirituală a bisericii. Ei provoacă îndoială și teamă. Ei amăgesc mințile, făcând pe oameni să accepte sugestii care nu sunt sigure. Ei nu pot vedea mai departe, nu pot discerne concluzia logică a problemei. Puterea lor morală se risipește pe lucruri ne semnificative; ei văd un atom cât o lume, și o lume cât un atom” (Special Testimonies A01B 8 p.12).

Când lumină prețioasă asupra neprihănirii lui Hristos vine din cer, iar tu te aliniezi împotriva ei, tot ce poate urma este să încerci să salvezi planeta, și să faci din ea „un loc mai bun,” alături de închinătorii la Mama-Pământ. Și când nu reușești să vezi marile urgențe ale soliei îngerului al treilea, tot ce-ți rămâne de făcut este să reduci apa la robinet, să folosești jumătate de șervețel și să oprești motorul în intersecții, în speranța că vei prelungi agonia acestei planete cu două secunde.